

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΥΓΛΑΗΣΣυνδρομή Ισηρία: Ἐν Ἑλλάδι, φρ. 8 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12 — Ἐκαστὴν φυλ. τιμᾶται λ. 10. — Γραφεῖον Κ ο -
ρίνη, ἐν τῷ τυπ. τῆς Κ ο ρ ι ν ῆ ς. — Ἀπὸ περιοδικῶν ἀφορῶσαι ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδοτὴν.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΟΡΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΣΛΑΒΙΑΣ

Συνδιαλεγόμενοί ποτέ μετὰ τινος Γερμανοῦ, ἀγαθοῦ μὲν ἀνθρώπου ἀλλ' ἰδιοτελοῦς ἐτυμολόγου, ἰσχυριζομένου ὅτι ἡ λέξις Leben (—ζωή) ἐγένετο ἐκ τῆς Liebe (—ἔρωσ), διότι τὸ δεύτερον παράγει τὸ πρῶτον, ἤκούσαμεν παρ' αὐτοῦ ὅτι μεγίστην δυσχέρειαν ἤσθάνετο ὅταν ὠμίλει μετὰ γυναικῶν καὶ ἰδίως μετ' Ἑλληνίδων· τότε ἔλεγεν ὅτι εὕρισκετο καὶ τῶν Λακωνῶν βραχυλογώτερος, διότι περὶ μὲν τῶν ἰδίων ταῖς κυρίαις ἀντικειμένων τοῦ λόγου, ἤτοι τῶν συρμῶν καὶ τῶν κοσμημάτων, ὀλίγα ἐγίνωσκε, περὶ δὲ πολιτικῆς καὶ φιλολογίας, τῶν ἰδίων αὐτῷ, εὕρισκεν ἀδαεστέρας τὰς κυρίας, περὶ δὲ τῶν κοινῶν ἀμφοτέροις πολὺ αἰδήμονας. Μὴ ἔχων δὲ τὴν δυστυχίαν νὰ στερηῆται πνεύματος ἐφευρετικοῦ, ἐσκέφθη ὅτι, ὡς ὁ στενοχωρούμενος ἐν ταῖς κατοικίαις τῶν ἀνθρώπων ἐξέρχεται εἰς τὰς εὐαέρους κατοικίας τῶν σαυρῶν καὶ τῶν ἀκρίδων, δηλ. τοὺς ἀγροῦς, οὕτω καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ καταφεύγῃ εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν ἵνα διασκεδάζῃ τὴν πνιγμονὴν τοῦ νοός του, λαλῶν ἀδιακόπως πρὸς τὰς κυρίας περὶ τοῦ καιροῦ, τῶν κωνώπων, τῆς κλίνης, τῆς ὠραίας νυκτός, τῶν πάγων τῆς Γερμανίας, τοῦ κονιορτοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς προχθεσινῆς χαλάζης, καί, ὡς ὠμολόγει, τὸ Λαύριον τοῦτο τῆς ματαιολογίας οὐδεμίαν κυρία ἐδυνήθη νὰ ἐξαντλήσῃ πλὴν μιᾶς Φαναριωτίσσης, ἧτις ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ λαλήσῃ καὶ περὶ τοῦ πρό τινα ἐτῶν ἀναφανέντος ἐν τῇ Ἀττικῇ βορείου σέλαος· ἀλλὰ τότε ἐξύμνησε καὶ τὴν εὐφυίαν τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν θεωρησάντων τὸ φαινόμενον ἐκεῖνο ὡς ἀντανάκλασιν τῆς πυρᾶς καιομένου δάσους, εἶπε δὲ μάλιστα ὅτι ἡ τοιαύτη ἐξήγησις ὁμοιάζει πολὺ πρὸς

τὴν τοῦ ἀγροίκου ἐκεῖνου, ὅστις ἰδὼν κατὰ πρῶτον κάμηλον ἐνόμισεν αὐτὴν λαγῶν ἐκατόν ἐτῶν.

Τὰς παρατηρήσεις τοῦ καλοῦ Γερμανοῦ ἔτυχε πολλάκις ν' ἀναμνησθῶμεν, συνομιλοῦντες οὐ μόνον μετὰ δεσποινίδων, ἀλλὰ καὶ μετὰ δεσποτίσκων, ἂν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν οὕτω τοὺς ἀγάμους ἡμῶν φίλους, χωρὶς νὰ ἐννοῶμεν μικροῦς βασοφόρους ἡμαθητὰς τῆς Ῥιζαρείου σχολῆς. Μετὰ συνδιάλεξιν περὶ τῶν εὐφυολογιῶν τοῦ «Ἀσμοδαίου», περὶ τῆς εἰλικρινοῦς πολιτείας τῶν παρ' ἡμῖν πολιτευομένων, περὶ τῶν δαφνηφόρων restaurateurs τῆς χυδαίας ἡμῶν διαλέκτου ἢ περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ μέλλοντος τοῦ κηρυχθέντος ὑπὸ τοῦ Beaconsfield, ἐκηρύσσετο ὑπὸ τῆς σιγῆς περατωθεῖσα πᾶσα συζήτησις καὶ ἂν δὲν κατεφεύγομεν εἰς φυσικά τινα ἀντικείμενα, κίνδυνος ἦτο μὴ τὰ κλείσαντα ἡμῶν χεῖλη ἀπεμιμούνητο καὶ οἱ ὀφθαλμοί.

Οὕτως ἐσπέραν τινὰ σελήναϊαν πολλὰ εἰπόντες μετ' ἀγαπητοῦ φίλου περὶ τῆς ὁμοιότητος, ἣν ἔχουσιν οἱ κατώτεροι ὑπάλλληλοι τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, ἠναγκάσθημεν χάριν λόγου νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν ἀγνήν τοῦ Ἐνδυμίωνος φίλην, τὴν ἀργυρᾶν Σελήνην, ἧτις ἐκρέματο ἀνωθεν ἡμῶν ὠχρὰ καὶ περίλυπος, ἴσως διότι τὸ ἡμισυ αὐτῆς ἐσφετερίσθησαν οἱ βόες, οἱ ἀμελεῖς σύζυγοι καὶ οἱ γείτονες ἡμῶν Ὀθωμανοί. Ἀρχίσαντος δὲ τοῦ ποιητικίζοντος φίλου νὰ μοι λέγῃ τὰς περὶ αὐτῆς ἀνοήτους τῶν Ῥωμαντικῶν ἰδέας καὶ ἀηδίας, διέκοψά τὸν λόγον ἐρωτήσας πῶς ὀρίζει αὐτὸς τὴν Σελήνην, ἣν ὁ μὲν χαριέστατος συγγραφεὺς τῆς Παπίσσης Ἰωάννας ἀπεκάλεσε φανᾶριον κλεπτῶν, ὁ δὲ μακαρίτης Δ. Πα-

παρρηγόπουλος, τὸ ἀληθές καὶ ἀτυχές ἐκεῖνο κόσμημα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὠνόμασεν ὄναρ τῆς νυκτός.

Εὐρεθείς, ὡς εἰκός, ἐν ἀμνηχανία ὁ ἡμέτερος φίλος ἀντὶ ἀπαντήσεως ἤρχισε νὰ λεπτολογῇ περὶ τὴν ἔννοιαν τῶν δεδομένων ὀρισμῶν. Ἀπορία ψάλτου βήξ, λέγει ἡ παροιμία· ὁ δὲ νεώτερός Ἕλληνας ἀπορῶν τὴν ἀποφανθῆ ἐπὶ παντός ζητήματος, ἀντὶ νὰ βήχη προτιμᾷ νὰ καταφεύγῃ εἰς τῶν προτέρων αὐτοῦ τὰς γνώμας· καὶ παραχαράσσων ὀλίγον τοὺς λόγους αὐτῶν σχηματίζει νόθον τι καὶ ἀνώμαλον κράμα, ὅπερ ὀνομάζει ἰδίαν πεποίθησιν· ἡ τοιαύτη πεποίθησις ἔχει πολλὴν τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὰς ἐξηγήσεις τὰς γινόμενας ἐν τοῖς σχολείοις, οἷον ὁ δ' εἶπεν—ἐκεῖνος δὲ εἶπεν. Ἡ ἐξῆς δὲ μόνον ὑπάρχει διαφορὰ ὅτι ὁ διδάσκαλος καταπτοημένος ὑπὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τῆς γλώσσης τῶν θεῶν, δὲν ἔχει τὴν τόλμην νὰ προτιμήσῃ τὴν μετάφρασιν τοῦ κειμένου, ἐν ᾧ οἱ καλοὶ ἡμῶν συγγραφεῖς εὐμόνον τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ κατακρίνουσι σφοδρῶς τοὺς παραχαραχθέντας ἀληθεῖς λογίους, διότι φαίνεται πρὶν ἐκδώσασιν δὲν ἐζητήσαν τὸ κῦρος τῶν ἡμετέρων κυρίων. Σπυδομέν ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὁ φίλος ἡμῶν, καὶ τοι ἐφάνη ἀκολουθῶν τὴν κοινὴν παρ' ἡμῖν μέθοδον, κατέληξεν ὅμως, ὡς δειχθήσεται κατωτέρω, εἰς ἀποτέλεσμα πολὺ ἀπέχον παραχαράξεως, διότι πρὸς μόρφωσιν τοῦ ὀρισμοῦ αὐτοῦ κατέφυγεν εἰς τὴν ποίησιν τὸ ἀγενεὲς ἔργον τῆς παραχαράξεως ἀποπτύει, φαίνεται, ἡ ποίησις, πολὺ ἀνεξάρτητος οὖσα καὶ δύο μόνον ζυγοῦς στέργουσα τὴν ἀπομίμησιν καὶ τὴν ὁμοιοκατάληξιν, καὶ ὧν ὅσοι καταφέρονται, θέλουσι, νομίζω, νὰ ἰσοπεδώσασιν τὸν Ἑλικῶνα ἢ νὰ διώξωσι τοὺς Ἰκάρους καὶ εἰταγάγωσι τοὺς κανθάρους.

Ελεπτολόγει λοιπὸν ὁ ἡμέτερος φίλος περὶ τὴν ἔννοιαν τῶν δύο ὀρισμῶν: τὸν πρῶτον ὠνόμασεν εὐνόητον, τὸν δεύτερον ὅμως ὀλῶς ἀκατάληπτον· πρὸς ταῦτα συναφώνησα καὶ ἐγὼ εἰπὼν ὅτι τῆς Σελήνης ὁ ὀρισμὸς ὡς ὀνειροῦ τῆς νυκτός παρήχθη ἐν ἀναβρασμῷ τῆς Κατταλίας, δηλ. τῆς ἀνυπάρκτου καὶ οὐχὶ τῆς πρὸ μικροῦ καθαρισθείσης, εἶνε λοιπὸν ποιητικὸς ἄφροδ, ὃν διαλύει

πᾶς ἐκ τοῦ λογικοῦ πνέων ἀνεμος. Καὶ ταῦτα μὲν τότε ἤδη ὁμοῦς ἐνθυμηθεῖς ὅτι ὁ περιπαθὴς ἐκεῖνος ποιητὴς καὶ τὴν κόρη νᾶποκαλεῖ

ὄνειρον ὄραϊον

πλανώμενον ἐν τῇ νυκτὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου νομίζω ὅτι καθ' ὁμοίαν σχέσιν ὠνόματε καὶ τὴν ὠραίαν Σελήνην ὄναρ τῆς νυκτός, ὡς πλανωμένην ἐν τῇ σιγαλέᾳ καὶ οἰονεὶ κοιμωμένην νυκτὶ τοιαύτην τινὰ ἐξήγησιν ἤκουσα μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ παρὰ τοῦ φίλου, ἀλλὰ περὶ τῶν μετεωρολογικῶν τούτων ζητημάτων ἀρμολιωτέρως κρίνω τοὺς ποιητὰς καὶ ἰδίως τοὺς εὐαίσθητους, διότι, ὡς λέγει ὁ Λαμαρτίνος καὶ ἀποδυνύει ἡ νεωτέρα ἡμῶν φιλαλογία, ὑπάρχουσι καὶ ἀναίσθητοι ποιηταί.

Γινώσκουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ὅτι ὁ μαγνήτης, αἱ ἐπιδημικαὶ νόσοι καὶ ὁ πταρμὸς ἔχουσι τὴν αὐτὴν μεταδοτικὴν ἰδιότητα· κατὰ δὲ τὸν Πλάτωνα τὴν δύναμιν τοῦ μαγνήτου ἔχει καὶ ἡ Μοῦσα μεταδομένη ἀπὸ ποιητοῦ εἰς ἀκροατὴν διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ· τοιαύτη τις μετάβασις ἐγένετο καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον φίλον, ὅστις, μαγνητισθεὶς ὑπὸ τῶν ὑπαρχόντων ὀρισμῶν τῆς Σελήνης, ἔλαβε τὴν ἀπαιτούμενην δύναμιν πρὸς σχηματισμὸν τοῦ ἰδίου ὀρισμοῦ, καθ' ὃν ἡ Σελήνη διὰ τὴν μελαγχολικὴν αὐτῆς ὄψιν εἶνε ὁ Ἡράκλειτος τοῦ ἀπείρου! Ἐκπλαγέντες διὰ τὸν ἀστείον τεῦτον καὶ εὐφυέστατον ὀρισμὸν ἠσθάνθημεν τὴν ἀνάγκην νὰ στεφανώσωμεν αὐτὸν διὰ τινῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων· καταφυγόντες λοιπὸν εἰς τὴν μελίρρυτον γλώσσαν τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ, ἀλλὰ δικαίως αὐτὴν μεταχειριζόμενοι, ὠνομάσωμεν αὐτὸν Χαριέστατον, παραδοξότατον, ὑπερφέλον καὶ βυρωνικόν. Καὶ ἀληθῶς τίς δύναται νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ νὰ μὴ ἐπαινήσῃ ὀρισμὸν τοιοῦτον ἔχοντα κατὰ τὴν χάριν τῆς εὐφυοῦς παραδοξολογίας πολλὴν ἀναλογίαν πρὸς τὸν ὀρισμὸν τοῦ γάμου τὸν δοθέντα ὑπὸ τοῦ Βύρωνος, ὅτι εἶνε ἐργάτης ἠθικῶν κενταύρου!

Συγχαρέντες λοιπὸν εἰλικρινῶς τῷ ἡμέτερω φίλῳ, ἀπεχωρίσθημεν αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τοὺς ἀργυροῦς κλαυθμοῦς τοῦ αἰθερίου Ἡρακλείτου ἀπήλθομεν οἰκαδὲ.

Ἡθελήσαμεν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ προ-

καλέσωμεν τὸν ὕπνον διὰ τῆς ἀναγνώσεως βιβλίου τινός· ἔτυχον πρόχειροι οἱ Λησταὶ τοῦ Σχιλλέρου καὶ ἀνοιξαντες αὐτοὺς τυχαίως ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει ἐφθάσαμεν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἄσμα τῶν κλεπτῶν καὶ ἰδίως εἰς τὸν στίχον·

Ἥλιον ἔχομεν τὴν σελήνην.

Τί παράδοξος σύμπτωσις! εἶπον τότε κατ' ἐμαυτὸν ἂν ἀληθεύῃ ἡ γνώμη τοῦ Ἀριστοτέλους ὅτι ὁ δυνάμενος νὰ ὀρίξῃ, πρέπει νὰ θεωρῆται ἰσόθεος, ἐγὼ τότε ὀφείλω νὰ θεωρῆσω τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀληθῆς Πάνθεον. Ἴδου καὶ ὁ Σχιλλέρος ἀποκαλῶν τὴν σελήνην ἥλιον τῶν κλεπτῶν. Ἡ σκέψις αὕτη μοὶ διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν, ἡ διακοπὴ μὲ ἀνέμνησε τὸν Βύρωνα καλέσαντα τὸν κλέπτην τοῦ Λονδίνου Τόμ. εὐνοοῦμενον τῆς σελήνης, ἡ ἀνάμνησις μοὶ κατέδειξε πόθεν κατήρτισεν ὁ βιογράφος τῆς Παππίσης τὸν ἑαυτοῦ ὀρισμὸν καὶ ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολία ἔθεσε καὶ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἰς κίνησιν πρὸς εὐρεσιν ὀρισμοῦ.

Γινώσχετε ὅτι ὁ Ἀριστοφάνειος Στρεψιάδης, ἀκούσας τοὺς λόγους τῶν Νεφελῶν, λεπτολογεῖν ἐζήτει, ὅτι ὁ φιλόλογος Cobet, ὁ κατὰ τινὰς λογοκλόπος τοῦ Κοραῆ, ἀναγινώσκων ἀνωτέρων κριτικῶν πονήματα αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἀγγινοῦσ τερον καὶ διορατικώτερον, ὅτι οἱ χωλῶ παροικοῦντες ὑποσκάξουσιν μαυθάνουσι καὶ οἱ πολὺποδες λαμβάνουσι τῆς τροφῆς αὐτῶν τὸ χροῶμα. Ἐγὼ δὲ τόσην ὥραν διατρίψας μετὰ τοσοῦτων σεληνιαστών ἐπρεπε ν' ἀποτίσω τὸν φόρον τῆς τοιαύτης διατριβῆς, σχηματίζων κατ' ἀνάγκην ὀρισμὸν τινὰ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀγαπῶν ὅμως ἐν πᾶσι τὴν ἀντιπολίτευσιν, ἀρχαιότατον γνώρισμα τοῦ Ἑλληνος καὶ τῶν κοινοβουλίων, ἀγνωστον δὲ μόνον κατὰ τὸν Despreaux εἰς τὰ ὁμοειδῆ ζῶα, καθ' ἡμᾶς εἰς τοὺς ὁμοειδεῖς ἀμοιβαίους θαυμαστάς, ἠθέλησα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μεταχειρισθέντα πεζολογικὴν ποίησιν φίλον μοι, νὰ μεταχειρισθῶ ἐγὼ πρὸς ὀρισμὸν τῆς Σελήνης Ποιητικὴν Πεζολογίαν· τὸ πρᾶγμα εἶνε γνωστὸν, γνωστότατον παρ' ἡμῖν, διότι κατὰ τὸν κ. Ροῖδην ὑπάρχει παρὰ πᾶσι τοῖς ποιηταῖς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἐκτὸς τοῦ χαριτοβρύτου Βηλαρά, εἰς ὃν ὁ τερπικέραυνος κριτικὸς παρέδωκεν ἐν τῷ γενικῷ κατα-

κλυσμῷ τὸ Ἀραράτ τοῦ Δευκαλίωνος, ἦτοι τὸν Λυκωρέα τοῦ Παρνασσοῦ.

Τὸ πρᾶϊν τῆς ποιητικῆς ἡμῶν πεζολογίας εἶνε τὸ ἐξῆς· καὶ δι' αὐτοῦ περαίνομεν τὴν παροῦσαν διατριβήν.

Ὅρισμός τῆς σελήνης.

Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ πεζοὶ νὰ εὐρωσι ζήτοῦν τι εἶν ἡ σελήνη.

οἱ μὲν φανερῶν κλεπτῶν αὐτὴν ἀποκαλοῦσι, τῶν δὲ ἡ σιωπηρῶν τὴν θέλει ὄναρ τῆς νυκτός· πλὴν πάντες ἀτυχοῦσι, λοιπὸν τί εἶν' ἐκεῖνη;

Ὁ γὰρ πάλαιον τοῦρανοῦ (οὐ σχῆμα ἐν δωροδοκίᾳ τῆς γῆς οἱ γαυαίταιναι) καὶ ἡ τῶν ἀστέρων Φούνη

Ἄλλ' ἤδη, εἰς τὸ τέρμα τοῦ λόγου ἡμῶν καταστήσαντες, παρατηροῦμεν ὅτι οὐδὲμοῦ ἐπεκαλέσθημεν τὴν ἐπιεικίαν τῶν ἀναγνωστών ὑπερτοσαίτης ματαιολογίας, παραβάντες οὕτως ἔθιμον παρ' ἡμῖν ἀπαράβατον καὶ ἰσχυρότερον τῶν νομικῶν ἐθίμων, ἄτινα, ὡς γνωστὸν, οὐ τὸν λόγον ὑπερνεκῶσιν. Ἄλλ' ὅμως διὰ τὴν παράλειψιν ταύτην οὐδὲως λυπούμεθα γινώσκοντες ὅτι πᾶσα κρίσις παρ' ἡμῖν ἀντὶ ἐπιεικείας ἐπιδεικνύει εὐροίαν λόγου, ἥτις καθίσταται ἡ ψυχρότατος Ἀχέρων δριμείας καταδίκης ἢ ἐνεακρουνοσ Καλλιβρόη ἀμοιβαίου, πολλάκις δὲ καὶ ἰδίου, θαυμασμοῦ. Ἡ ἐπιεικία παρ' ἡμῖν καλεῖται ἀδιαφορία καὶ αὕτη ἔχει ἀνοικτὴν εἰς πάντας τὴν πύλην, πύλην μάλιστα μεγάλην, ὡς ἐκείνην ἦν εἶδεν ὁ Δάντης εἰσερχόμενος εἰς τὸν Ἄδην· ἡ ἐξῆς ὅμως ὑπάρχει διαφορὰ ὅτι ἡ μὲν τοῦ ποιητοῦ ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν: «ἄφετε πᾶσαν ἐλπίδα ὅσοι εἰσέρχεσθε», ἡ δὲ πύλη τῆς ἀδιαφορίας τοῦ ἡμετέρου κοινοῦ τὸ φέρει τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν: «ἄφετε τὰ παιδία ἐλθεῖν πρὸς μεν». Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν, παιδία ὄντες ὡς νεώτεροι Ἕλληνες, δὲν ἡμάρτυμεν, νομίζω, ἀν' ἐστηρίχθημεν εἰς τὴν ἀφειν ταύτην.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ἐν τῷ βάθει πάσης ψυχῆς ὑπάρχει παράδοξόν τι ὄμμα, ἀφ' οὗ οὐδὲν δύναται τις ν' ἀποκρύψῃ καὶ ὅπερ καλεῖται συνείδησις· γινώσκομεν μὲν ὅτι ὑπάρχει, μάλιστα ἐν Ἑλλάδι, καὶ κόμμα τι ἀνθρώπων, ἀποκαλούντων αὐτὴν ματαίαν Ἐριννύν, ἀνόητον φόβον ῥάκινον μορμολύκειον, οἱ τὰ ἦ ἐν Γερμανία διώκοντα τὰ στρουθα ἀπὸ τῶν

κεράσων, αλλά με τὰ τοῦ φιλελευθέρου τούτου κόμματος οὐδέποτε ἠθελήσαμεν νὰ ταχθῶμεν, ἀγαπήσαντες πάντοτε τὴν κόρην τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀφθαλμοῦ, ἣτις λέγεται εἰλικρίνεια. Αὕτη ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ εἰπώμεν ἤδη ὅτι, ἂν δὲν ἡμάρτομεν ζητήσαντες ἐπιείκειαν παρὰ τοῦ ἡμετέρου κοινοῦ, ἡμάρτομεν ὁμῶς παραβάντες τὴν ἐντολὴν ἀξιοτίμου ἀνδρὸς τῆς ἀρχαιότητος, Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς, ἀπαγορεύοντος, ὡς ἐνθυμούμεθα, τὰς «περὶ ἀδόξων πραγμάτων ἢ μηδεμιᾶς σπουδῆς ἀξίων πραγματείας». Οἱ τῆς Δύσεως ἄνθρωποι λέγουσιν ὅτι τὸ τέλος στέφει τὸ ἔργον· ἀλλ' ἂν τοῦτο ἀληθεύῃ, πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἡμετέρα διατριβὴ ἔλαβεν ἐν τέλει τὸν ἀκάνθινον στέφανον διὰ τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου χωρίου· πρὸς ἀνάπαυσιν λοιπὸν τῆς ἡμετέρας συνειδήσεως ἐσκέφθημεν εὐθὺς νὰ κηρύξωμεν νόθον τὸ χωρίον, ὡς ποιοῦσιν οἱ λεγόμενοι κριτικοί, ὅταν ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐκφράζεται ὡς αὐτοὶ ἠθελον. Ἀνοίξαντες ὁμῶς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχαιολογίαν τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς, ἵνα εὕρωμεν κριτικά τινα καὶ δικηγορικά ἐπιχειρήματα, ἀνεκαλύψαμεν ἀντὶ τούτων τὸν ὑποτιθέμενον ἐχθρόν, ἄριστον, σχεδὸν Κικερώνειον φίλον, διότι λέγει ὡς ἐξῆς: «οἱ ὑπὲρ ἀδόξων πραγμάτων ἢ μηδεμιᾶς σπουδῆς ἀξίων ἱστορικάς καταβαλλόμενοι πραγματείας οὔτε ζηλοῦνται οὔτε ἐπαινοῦνται». Ἐκ τούτων καταδείκνυται ὅτι ὁ μακαρίτης μόνον τὴν ἱστορικὴν ματαιολογίαν ἀποδοκιμάζει, πᾶσαν δὲ ἄλλην ζηλωτὴν κρίνει καὶ ἐπαινετὴν. Ὁ Ἀρχιμήδης λύσας τὸ πρόβλημα ἐφώναξεν ἐξαλλος εὐρηκα! εὐρηκα! ἡμεῖς δὲ ὑπὸ παρομοίας χαρᾶς καταληφθέντες εὐλογήσαμεν τὸν αἰμύνηστον ἄνδρα καὶ ἐν δάκρυ ἡμῶν ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κριτικῆς ἐκείνης σελίδος. Πόσον διάφορος ἦτο τότε ὁ κόσμος! Ὁ ἱστορικὸς πάντας πλὴν ἑαυτοῦ συνεχῶρει ματαιολογοῦντας, ἐν ᾧ ὁ νεώτερος Ἕλληνας θέλει πάντες νὰ σπουδαιολογῶσι πλὴν αὐτοῦ. Ὁ μὲν ἐνόμιζε τὴν ἀργολογίαν δημοκρατικὴν, ὁ δὲ θέλει αὐτὴν φαναριωτικὴν. Ὅπως δὴποτε ἐγὼ ἔχω ἀμφοτέρους ὑπὲρ ἐμοῦ οὔτε ἱστορικῶς ματαιολογήσας οὔτε ἀπορρίψας τὰς ἀριστοκρατικὰς θεωρίας τῶν νεωτέρων συνταγματικῶν ὁμοφύλων.

ΣΤ. Δ. ΒΛΑΒΗΣ

ΡΟΖΙΝΑ ἢ ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 161.

Δ'

Ἐστάθησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον, παρατηροῦντες αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ ἡ νέα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤγειρε μετ' αἰδοῦς τὸ ἔνδακρυ γλαυκὸν αὐτῆς ὄμμα.

— Δὲν πρέπει νὰ εἶναι κακὴ γυναῖκα, εἶπεν ὁ Μιχαήλ. Τί λέγεις σύ, Λουκιανέ;

— Τὸ ἴδιον φρονῶ. Ὅλοι τῆς οἱ τρόποι, ἡ δειλία, ἡ συστολή, δηλοῦσιν ὅτι μᾶλλον δυστύχημά τι συνέβη εἰς τὴν κόρην.

Ἡ νεᾶνις παρετήρησεν αὐτοὺς ἐκπληκτος, ἀκούσασα γλῶσσαν ἄγνωστον αὐτῇ.

— Δυνάμεθα νὰ μάθωμεν τί σοι συνέβη, κόρη μου; ἠρώτησεν ἰταλιστὶ ὁ Μιχαήλ. Ἐὰν ἔχῃς ἀνάγκην τινός, δύνασαι νὰ δευκλήσῃς ἀφόβως. Βλέπεις δύο καλοὺς ἀνθρώπους ἐνώπιόν σου, ὥστε ἡμπορεῖς νὰ λαλήσῃς μετὰ θάρρους.

— Κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλωσύνην σας, ὑπέλαβε μετὰ σεμνῆς ἀξιοπρεπειᾶς ἡ νεᾶνις, ἀλλ' οὐδενὸς ἔχω ἀνάγκην ἢ μᾶλλον οὐδεμίαν χεῖρ ἀνθρώπου δύναται νὰ μοὶ παράτῃ, ὅτι ἐστερήθην.

— Μήπως ἔχασες τοὺς γονεῖς σου;

— Τὸ πᾶν! . . .

— Ζητοῦμεν συγγνώμην, δεσποινίς, ἐὰν σὲ ἠνοχλήσαμεν, ἀλλ' εἶδομεν γυναῖκα πάσχουσαν, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, καὶ καθῆκον ἡμῶν ἐνομίσαμεν, ὡς ἄνθρωποι, νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπικουρίαν τῆς. Ἐὰν διὰ τοῦτο σᾶς δυσπρεστήσαμεν, ζητοῦμεν καὶ πάλιν συγγνώμην.

— Ἀπ' ἐναντίας, κύριοί μου, ἀπ' ἐναντίας ἐγὼ ὀφείλω νὰ ζητήσω τὴν ἰδικὴν σας, διότι δὲν σᾶς ὠμίλησα, ὡς ἔπρεπεν εἰς τὴν καλωσύνην σας. Ἀλλ' εἶμαι τόσον τεταραγμένη, εἰς τοιαύτην οἰκτράν κατάστασιν, ὥστε θὰ παραβλέψετε, πιστεύω, ἐὰν εἴδετέ τι ἀπότομον εἰς τὴν πρὸς ὑμᾶς συμπεριφορὰν μου.

— Ἀποῦ ἔχει οὕτω, σᾶς ἀφίνομεν, ὑπέλαβεν ὁ Μιχαήλ.

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰναχωρήσῃ.

Ὁ Μιχαήλ ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὧν ἡ λεπτότης φθάνει εἰς τὸ non plus ultra καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν ἀφοσίωσις εἶναι τοιαύτη, ὥστε καταντᾷ μέχρι μονομανίας.

— Μᾶς συγχωρεῖς λοιπὸν, προσέθηκεν ἐκ νέου. Ὑπάγωμεν, φίλε μου, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λουκιανόν, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰσιώπα, συλλογιζόμενος.

— Μίαν ἐρώτησιν, φίλη μου, ἐπιτρέψατε καὶ εἰς ἐμέ, εἶπεν ὁ Λουκιανός, τὸν ὅποιον, φαίνεται, ἐξήγειραν ἐκ τῶν βεμβασιμῶν του αἰ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Μιχαήλ. Τὸ ἐπιτρέπετε;

— Εὐχαρίστως, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ νέα κόρη, ἀρκεῖ νὰ δύναμαι νὰ σᾶς ἀποκριθῶ.

— Πιστεύω.

— Τότε λέγετε.

— Εἰσθε ζένη;

— Naί, κύριε.

— Ἐχετε συγγενῆ ἐν Φλωρεντία; κανένα γνώριμον;

— Ὁχι, κύριε.

— Τότε λοιπὸν, ἐπειδὴ πιθανὸν αὔριον, μεθαύριον, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός, ὅστις οὐδὲως ὠμοιάζει κατὰ τὸν χαρακτῆρα πρὸς τὸν Μιχαήλ, ὧν ἀκριβῶς ἢ σχεδὸν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον, νὰ εὕρεθῃτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσητε τὴν συνδρομὴν τινος, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ λάβετε αὐτό.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐνεχειρίσε τῇ νεάνιδι τὸ ἐπισκεπτήριόν του, σημειώσας διὰ μολυβδοκοנדύλου τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας του.

— Ἐὰν λάβητε ἀνάγκην τινά, ζητήσατέ με, καὶ θὰ μὲ εὔρετε πρόθυμον πάντοτε, καίτοι κρίνω περιττὸν νὰ σᾶς εἶπω πόσον ἀπέυχομαι τοῦτο.

— Ὄ! Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ.

— Καὶ τώρα, χαίρετε, δεσποινίς.

Καὶ μετὰ τοῦτο οἱ δύο φίλοι ἀπεμακρύνθησαν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μιχαήλ.

— Λοιπὸν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σὺ παρητήθης νὰ μάθῃς τί συμβαίνει.

— Βεβαίως. Ὁ καθείς εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Μάλιστα ἐσφάλαμεν πολὺ, ἐνοχλήσαντες αὐτὴν τὴν δυστυχῆ τὴν ὥραν, διότι πιθανὸν νὰ ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη.

— Ἀλλά . . .

— Δὲν ἔχει ἀλλά . . . Εἶναι περίεργος αὐτὸς ὁ κόσμος, θέλων ν' ἀναμιγνύεται εἰς ὅλα. Ἐὰν π. χ. ἐγὼ αὔριον, βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν, βίθῃ εἰς τὸν Ἄρνον, θὰ εὕρεθον δύο τρεῖς τρελλοὶ νὰ διακιν-

δυνεύσουν χάριν ἐμοῦ, νὰ μὲ σώσουν, νὰ γείνουν ἥρωες, νὰ γράψωσι περὶ αὐτῶν αἰ ἐφημερίδες, νὰ τοῖς σταλῶσι μετάλλια τιμῆς. Ἀλλ' ἐρωτοῦν καὶ ἐμέ, ἐὰν ἤθελον νὰ σωθῶ, ἐὰν ἤθελον νὰ φέρω τὸ βάρος ὀχληρᾶς ζωῆς; Ἐλα, ὑπάγωμεν. Ἄς παραιτηθῶμεν τοῦ νὰ μάθωμεν τί συμβαίνει.

— Σὺ ναί, ἀλλ' ἐγὼ ὄχι. Ἐγὼ κάτι θὰ ἐξιχνιάσω, καί, ἂν θέλῃς, θεώρησέ με ὡς τρελλόν.

— Ἀλλά πῶς;

— Ὅτι οὐκ ἡμπορέσω.

— Κάμε ὅ,τι θέλεις· πλὴν ἂς ἀναχωρήσωμεν ἤδη.

— Διλαδὴ, ἂς ἀναχωρήσῃς ἤδη, διότι ἐγὼ ἤλαξα ἰδέαν καὶ θὰ μείνω. Ἐπιθυμῶ νὰ μαθῶ τί θὰ συμβῇ.

— Ἐλα, ἄφησε τὰς ἀνοησίας, πᾶμε.

— Τίποτε· θὰ μείνω, ἔχω ἀμετάθετον ἀπόφασιν.

— Πολὺ καλά· καλὴν νύκτα καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς ἀγίους σκοπούς σου.

Μόλις ἀπομακρυνθέντος τοῦ Μιχαήλ, ὁ Λουκιανὸς ἀπεσύρθη εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ καρφενείου, ὁπόθεν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ δόλοκληρον τὴν Πλατεῖαν τοῦ Μιχαήλ-Ἀγγέλου καὶ τὰς δύο ὁδοὺς, τὰς ἀγούσας ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν.

Δὲν περιέμενε χρόνον πολὺν, διότι μετ' ὀλίγον ἡ νέα ἐφάνη, διασχίζουσα τὴν πλατεῖαν. Ἦδη ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὸ ὄλον τοῦ κομψοῦ ἀναστήματός της.

Μεθ' ὅλην τὴν λύπην, ἣτις ἀναντιρρήτως θὰ κατεβάρυνε τὴν νέαν, αὕτη ἐβάδιζε μὲ βῆμα στερεὸν καὶ ὡς λαβοῦσα ἀποφασίαν τινα.

Ἦτο ἀπλοῦστατα, πλὴν κομψότατα, ἐνδεδωμένη, ὁ δὲ ἐκ λευκοῦ ἐριούχου μετὰ κομβίων μεταλλίνων ἐπενδύτης, τὸν ὅποιον ἐφόρει, οὐδὲως ἀφαιρῶν ἐκ τῆς λεπτότητος τῆς ὀσφύος της καὶ τοῦ χαρίεντος ἀναστήματός της, παρεῖχεν αὐτῇ χάριν ἀξιολάτρευτον.

Ἰπὸ τὸν κομψότατον πῖλόν της ἐφαίνετο ἡ χρυσὴ της κόμη.

Ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ εἰκοσάδα βημάτων, εἶτα δὲ τὴν ἠκολούθησε, προσπαθῶν νὰ μὴ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν της.

Κατῆλθον οὕτω τὸν λόφον, ἡ δὲ νέα ἐχώρησε πρὸς τὴν γέφυραν alle Grazie.

Ὁ Λουκιανὸς ἔστη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κρηπιδώματος τοῦ ποταμοῦ, φοβηθεὶς μὴ ἡ νέα, βλέπουσα

αὐτὸν μόνον ἐπὶ τῆς γεφύρας, τὸν ἀναγνωρίσῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ἡ νέα, φθάσα εἰς τὸ μέσον τῆς γεφύρας, ἔστη, πλησίασα εἰς τὰς κινηλίδας αὐτῆς. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, θεωροῦσα τὸν κάτωθεν παφλάζοντα ποταμὸν.

Ὁ Λουκιανός, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν νοῦν ἦλθον οἱ πρὸ ὀλίγου βηθέντες ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ λόγοι, ἐφρικίασε, περιχυθεὶς ὑπὸ κρυεροῦ ἰδρώτος. Δι' ἀκουσίον μάλιστα κινήματος ἡ χεὶρ του ἤρξατο ἐκκομβόνοσα τὸ βαρὺ ἐνδύμα του, ἐνῶ τὸ περίφοβον βλέμμα του ἐστρέφεται εἰς τὰ πέριξ, ὅπως διακρίνῃ που ἐλπίδα τινὰ συνδρομῆς.

Ἡ νεάνις μετ' ὀλίγον ἐκινήθη, ἐστράφη ἐκ νέου πρὸς τὸν ποταμὸν, παρετήρησε, κύψασα πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ἡ σπασμωδικὴ χεὶρ τοῦ Λουκιανοῦ ἀπεπεράτου τὸ ἔργον τῆς, ἀποβάλλουσα σχεδὸν τὸ φόρεμα. . . .

Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη ἀνετινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡσεὶ ἐφοβήθη, καί, στραφεῖσα πρὸς τὰ δεξιὰ, ὤρμησε πρὸς τὰ ἔμπροσ, οἶονεὶ κυνηγομένη ὑπὸ τοῦ πατάγου τῶν ὑδάτων.

Ἡ ἀγωνία τοῦ νεανίου κατέπαυσεν ἐκ τούτου, ἀτάραχος δὲ ἤδη καὶ βραδεὶ τῷ βήματι παρεκολούθησε τὴν προπορευομένην νέαν, ἥτις μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν στοὰν τῆς Galleria degli Uffizi.

Φθάσα ἐκεῖ, ἔστη ἐκ νέου διαστάζουσα, ὡσεὶ ἐσυλλογίζετο τί πρέπει νὰ πράξῃ.

ὑπὸ τὴν αὐτὴν στοὰν περιπάτου, καίτοι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, ἐπὶ τὰ ἄνω γυναῖκες, αἵτινες, ἅμα ἰδοῦσαι τὴν νεάνιδα ἀφικομένην, ἐπλησίασαν, θεωροῦσαι αὐτὴν μετὰ περιεργίας, εἶτα δὲ ἀπεμακρύνθησαν ἠερυβοῦσαι καὶ γελῶσαι.

Ὁ Λουκιανός, ἰστάμενος εἰς τὸ πρὸς τὸ Ἄρνον ἄκρον τῆς στοᾶς, δὲν ἤκουσε τί ἔλεγον, ἀλλ' ἐκ τῶν εὐθύμων αὐτῶν γελῶτων ἐνόησεν ὁποῖον ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας τῶν περιδιαβαζουσῶν γυναικῶν.

Ἐκ διαλειμμάτων ἐφάνιντο προσερχόμενοι νέοι ἢ κύνδρες, καί, κατόπιν ἀνταλλαγῆς λέξεων τινῶν πρὸς τὰς νεάνιδας, ἀπεχώρουν, συνοδευόμενοι ὑπ' αὐτῶν.

Εἰς ἡ δύο μεταξὺ αὐτῶν ἐπλησίασαν καὶ πρὸς ἐκείνην, ἥτις ἀπασχολεῖ ἡμᾶς καὶ τὸν ἡμέτερον Λουκιανόν, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν νὰποχωρήσωσι ταχέως, διότι αὐτὴ ἀπέφραγεν ἐπιμελῶς πᾶσαν συνάτησιν.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ στοὰ ἐκενώθη καθ' ὀλοκληρίαν, ἔμεινε δὲ καὶ πάλιν ἡ νέα μόνη.

Ἡ ἐρημία τοῦ μέρους, φαίνεται, τὴν ἐφόβισεν.

Ἐστράφη ῥίπτουσα περὶ αὐτὴν βλέμματα περιήτρομα, ἀφοῦ δὲ ἔκαμε βήματά τινὰ μετὰ διασταγμοῦ, ἐκάθησε κατάλοιπος πρὸ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Uffizi θύρας.

Ὁ Λουκιανός ἐνόησεν ἤδη ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ πλησιάσῃ αὐτὴν ἐκ νέου, διότι λίαν πιθανῶς ἡ κόρη, μένουσα ἐκεῖ, θὰ ἐξετίθετο εἰς κινδύνους.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων του, ἀνησυχίασε αὐτὴν, τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἐπειδὴ δ' ἴσως δὲν ἀνεγνώρισεν αὐτὸν βεδίζοντα ἐν τῇ σκιᾷ, προσεπάθησε νὰ κρυβῇ μᾶλλον εἰς τὸ διάκρον τῆς θύρας, ὅπως ἀποφύγῃ τὰ βλέμματά του.

Ὁ νέος κατηνύθη πρὸς αὐτὴν, πλησίασας δὲ ἔστη ἐνώπιόν τῆς.

Ἡ νεάνις ἐφάνη φοβηθεῖσα καὶ ἤγειρε πρὸς αὐτὸν τὸ περιδεὲς βλέμμα τῆς, ἐξ οὗ ἦτο ἔτοιμον νὰ βεῦσῃ δάκρυ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀντηνακλᾶτο ἀκτὶς τοῦ παρὰ τὴν γωνίαν φανοῦ τοῦ φωταερίου.

— Μὴ φοβεῖσθε, δεσποινίς, τῆ εἶπε, διότι βλέπετε φίλον.

— Ἄ! κύριε, σεῖς εἴσθε πάλιν; εἶπε μετὰ δειλίας, ἴσως συλλογισθεῖσα ὅτι ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ τοῦ Λουκιανοῦ, εἰς τὸ νὰ τὴν παρακολουθῇ, δὲν ἦτο καλὸν δι' αὐτὴν σημείον.

Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ πάλιν ἀρκετὰ σφοδρῶς ἐφάνετο, δικαιολογοῦν τὴν ὑπόνοιαν ταύτην, ὅπερ ἀληθῶς ἐσεῖφθη καὶ ὁ Λουκιανός. Διό:

— Ἴσως, ἢ μᾶλλον βεβαίως, θὰ σᾶς ἐκπλήττῃ ἡ ἐπιμονὴ μου αὕτη, τῆ εἶπεν, ἀλλ' ὀλίγαι λέξεις θὰ μὲ δικαιολογήσωσι, πιστεύω, ἐνώπιόν σας.

Ἡ νεαρὰ κόρη παρετήρει αὐτὸν μετὰ περιεργίας.

— Μὲ εἴχετε εἶπῃ πρὸ ὀλίγου, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ὅτι εἴσθε μόνη, ἄνευ τινὸς γνωρίμου ἐν Φλωρεντίᾳ. Ἀπερρίψατε τὴν συνδρομὴν, ἣν σᾶς προσέφεραμεν πρὸ μικροῦ, χωρὶς νὰ καταμετρήσετε ἀκριβῶς τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν θὰ ἐξετίθεσθε. Δὲν θέλω, οὐδὲ δικαιῶμαι νὰ ἐξετάσω τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐκάμετε τοῦτο. Ἴσως θὰ εἴσθε ὑπερήφανος, καὶ ἡ ὑπερηφάνειά σας, ἡ ἀξιοπρέπειά σας σᾶς ἠνάγκασε νὰπορρίψετε ὅ,τι σᾶς προσέφερον δύο ἄνθρωποι, καλοὶ, πιστευστέ με. Ἴσως ἄλλη τις σκέψις, ὀρθὴ ἴσως, ἀλλὰ σκληρὰ καὶ ἀδικος, πλὴν ἀδιάφορον. Τώρα τί σκέπτεσθε νὰ

κάμετε; Εἶμαι ὀλίγον παράδοξος ἄνθρωπος, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ, τοιοῦτος ἴσα ἴσα ὢν, σᾶς κάμνω τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἡ νεάνις ἐσιώπα, ἀλλ' ἤκουε μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ τὸ θάρρος καὶ ἡ πρὸς τὸν λαλοῦντα αὐτῆ ἐμπιστοσύνη ἐφάνιντο αὐξανόμενα.

— Ὡς μείνετε ἐδῶ; ἐξηκολούθησεν. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε λοιπόν, ἀτυχῆς πλάσμα, ὅτι δὲν θὰ σοὶ ἐπιτραπῇ; Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀσφάλεια, βλέπετε, τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων ἀπαιτεῖ, ὥστε νὰ μὴ δύναται μία κόρη ἀπροστάτετος νὰ εὕρῃ ἄσυλον οὐδ' ὑπὸ τὴν στοὰν ταύτην. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς προσερχόμενον ἀστυνομικὸν κλητῆρα, κλητῆρας, οἵτινες θὰ σὲ παραλάβουν ἐντεῦθεν μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις σου. Ὡς σὲ ἐκλάβωσιν, ἴσως χωρὶς νὰ ἔχουν πολὺ ἄδικον, ὡς ἐν τῶν ἀπολωλότων ἐκείνων πλασμάτων, τὰ ὅποια εἶδες πρὸ ὀλίγου περιπατοῦντα ἐδῶ, ἄτινα, ὡς σκιαί, ἐξηφανίσθησαν, πορευόμενα νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἥτις ὡς τέλος δάκρυα, μεταμέλειαν καὶ ἀγωνίαν μόνον ἔχει.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσασα ἡ ξανθὴ Ἴταλις προφανῶς ἐπαράχθη.

— Ἡξεύρετε τί εἶναι ἐδῶ; τί γίνεται καθ' ἐκάστην σχεδὸν τοιαύτην ὥραν; Ἀνθρωπεμπορία πλήρης. . . ἐνοικιάζονται ἀνθρώπινα πλάσματα. . . αἱ πατάταις, ὡς τὰς ὀνόμασαν, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διατί, οἱ κύριοι Φλωρεντινοί.

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου, λέγοντος ταῦτα, κατεῖχετο ὑπὸ παραδόξου συγκινήσεως.

Θέλεις, ἐξηκολούθησε, νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι δὲν εὔρες ἐνοίκιον καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν; Ἴσως τοῖς φανῇ παράδοξον, πῶς νέα τόσον κομψή, τόσον χαρίεσσα, ὡραία ὅσον καὶ τρυφερά, ἔμεινε χωρὶς ἐνοικίου. Ὡς κατακρίνωσι πιθανῶς τοὺς ἐκδεδιτημένους τῶν Φλωρεντινῶν ἐπὶ ἀκαλαισθησίᾳ καὶ ὡς μὴ γνωρίζοντας νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ἀξίαν τῶν ὡραίων πραγμάτων, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ σὲ φέρωσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου, ἕως ἀποδειχθῇ τίς καὶ ποία εἶσαι. Ὡς ὑποστῆς μαρτύρια ὀλοκληρᾶ, βασανῶς τῆς κατασεως, βλέπουσα τὴν τιμὴν σου διαμυσησθεμένην, τὴν ἀρετὴν σου ὑβρίζομένην. . . εἶναι σκληρόν, εἶναι φοβερόν, ἀλλὰ θὰ συμβῇ ἀπαραλλάκτως, ὅπως σοὶ τὸ λέγω. Εἶπον.

— Ὡ! κύριε, κύριε! ἀνέκραζεν ἡ νέα κόρη, εἰς ἣν ἡ εἰκὼν αὐτῆ τῶν δυστυχημάτων διήγειρεν

ἀπερίγραπτον φόβον. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ πράξω; προσέθηκε συμπλέκουσα τὰς χεῖρας.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς σκέπτομαι. Τὸ μέσον εἶναι ἀπλούστατον, ἀλλὰ διαστάζω νὰ τὸ προτείνω.

— Λέγετε, λέγετε, ποῖον; ὑπέλαβεν ἡ νέα, παρατηροῦσα εἰς τὰ πέριξ, ὡς ἐὰν ἅπαντες οἱ κίνδυνοι, οὗς παρέστησεν αὐτῇ ὁ Λουκιανός τόσῳ ζωηρῶς, ἐπλησίαζον, τὴν περιεσφιγγόν, τὴν ἐπιγιγόν.

— Ἀπλούστατον νὰ. . . μὲ ἀκολουθήσετε.

Εἰς τὴν ξηρὰν αὐτὴν ἀπάντησιν ἡ νέα ἀπόλεσε τὴν προτέραν ὀρμὴν καὶ ἐμικισσύνην τῇ ἐφάνη ὅτι καὶ νέος κίνδυνος, βεβαίως αὐτὸς καὶ προφανῆς, παρίστατο ἐνώπιόν τῆς.

— Ἀλλὰ, κύριε. . . ἐψέλλισε, ῥίπτουσα βλέμμα ἀμφιβολίας καὶ διαταγμοῦ πρὸς τὸν Λουκιανόν, ὅστις ἐμειδία ἤδη μειδίαμα ἀόριστον.

— Σοὶ ὠμίλησα καθαρῶτατα, νομίζω, κόρη μου. Εἰς σὲ ἐναπόκειται πλέον νὰποφασίσῃς, διότι δὲν θὰ ἔχῃς, πιστεύω, τὴν ἀπαιτήσιν νὰ σὲ παραλάβω διὰ τῆς βίας.

Ἡ κόρη ἐφαίνετο διαστάζουσα ἔτι.

— Ἐρχεσαι ἢ ὄχι; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Λουκιανὸς ἀποτόμως ἤδη.

Ἡ Ἴταλις ἴσως θὰ ὑπεχώρει, ἀλλὰ τὴν πρὸς τοῦτο διαθεσιν ἀνέκοψε τὸ ἀπότομον τοῦτο τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐτιἀμφίβροπος.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Λουκιανός.

— Ἄ! κύριε, κύριε! ἐὰν ἐγνωρίζετε τί συμβαίνει τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν ἐμοί; Λυπηθῆτέ με!

— Ἀλλὰ, διάβολε! τί κάμνω τόσον ὥραν τώρα;

— Κύριε! ἡ ἀγγελος εἴσθε ἡ δαίμων, ἐνδύθει μορφήν ἀγγέλου. Ἀπεφάσισα! Κάλλιον μεθ' ὑμῶν, καίτοι οὐχὶ μετὰ πολλῆς ἐμπιστοσύνης, σᾶς τὸ λέγω εἰλικρινῶς καὶ ἐλευθέρως, ἢ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ μὲ τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους ἐξουτελισμοὺς. Μεθ' ὅλας τὰς περὶ ὑμῶν δικαίας ἀμφιβολίας, προτιμῶ νὰ πιστεύω ὅτι εἴσθε ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Ἀφοσιῶμαι εἰς ὑμᾶς, λέγετε τί πρέπει νὰ πράξω;

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἀνῆκουσίζουενος. Λάβετε τὸν βραχίονά μου.

Ἡ νέα ἐπερασε τὸν τρέμοντα βραχίονά τῆς εἰς τὸν τοῦ Λουκιανοῦ.

Καὶ διασχίσαντες τὴν Piazza della Signoria εἰσῆλθον μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ὁδὸν Porta-Rossa.

— Ἀγῶμεν, εἶπεν οὗτος.

*Ἐπεται συνέχεια. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΛΛΗΣ.

Η ΤΟΥ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΥ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Πλείσται ἐπιφελέεις ἐφευρέσεις ἐπεφάνησαν εἰς τὰς χώρας τῆς Ὀλλανδίας, ἰδίως δὲ ἡ τοῦ τηλεσκοπίου, δι' οὗ τὰ θαυμάσια τοῦ οὐρανοῦ ἀπεκαλύφθησαν ἡμῖν, καὶ ἡ ἀστρονομία ἀνήλθεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τελειότητος, εἰς ὃν οἱ ἀρχαῖοι οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φθάσωσιν ἂν στερούμενοι τῆς βοήθειας τοιοῦτου ὄργάνου.

Ἡ ἐφεύρεσις ὀφείλεται μάλιστα εἰς τὴν τέχνην ἢ εἰς τὴν σκέψιν. Λέγεται ὅτι τὰ τέκνα διοπτροποιῦ τινος εἰς Μιδλεβοῦργρον τῆς Ζηλανδίας ἔπαιζον ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου τοῦ πατρὸς τῶν κρατοῦντα δύο δίοπτρα ἐν τοῖς δακτύλοις αὐτῶν εἰς τινα ἀπόστασις ἀπ' ἀλλήλων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀνεμοδείκτητος κωδωνοστασίον ἐφάνη μεγαλύτερος τοῦ συνήθους, καὶ ὡς ἂν εἴ ἦτο πλησιέστερος αὐτῶν, ἀλλ' ἀνεστραμμένος. Τὰ τέκνα ἀνεκοίνωσαν τοῦτο τῷ πατρὶ αὐτῶν, ὅστις ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, ἐσκέφθη νὰ στηρίξῃ δύο δίοπτρα εἰς χαλκίους κολύδρους καὶ νὰ θέσῃ αὐτὰ οὕτως, ὥστε νὰ μετακινῶνται πλησιέστερον ἢ πορρωτέρω κατ' ἀρέσκειαν, ἐξ οὗ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τ' ἀντικείμενα εὐκρινέστερον.

Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸ ἔτος 1590, πλὴν οὐδὲν ἐκ τῶν κατασκευασθέντων τότε τηλεσκοπίων ὑπερέχε τῶν δεκαοκτῶ δακτύλων μήκους, οὐδέως οὕτω συντελοῦν πρὸς ἀστρονομικὰ παρατηρήσεις, ἕως ὅτου ὁ περιφανὴς Γαλιλαῖος, ἀστρονόμος τοῦ μεγάλου δονκὸς τῆς Τοσκάνης ἐτελειοποίησε τὴν ἐφεύρεσιν αὐτῶν. Κατασκευάσας δύο τεμάχια ἑλέλου καὶ στηρίξας αὐτὰ εἰς τὰ δύο ἄκρα κολυδρῶν εἰδοῦς σχήματος, ἔκαμε σπονδαίας ἀνακαλύψεις εἰς τὰς οὐρανίους χώρας, ἃς ἀπέδειξεν εἰς τοὺς εὐγενεῖς τῆς Βενετίας ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἐκ τῆς τελειοποιήσεως ταύτης, ἡ ἐφεύρεσις ἀπεδόθη αὐτῷ τούτῳ καὶ ἐπωνομάσθη τηλεσκόπιον τοῦ Γαλιλαίου.

Ἐπάρχουσι δύο εἰδῶν τηλεσκόπια, τὰ μὲν χρησιμεύοντα πρὸς τὴν θέσιν, τὰ δὲ πρὸς τὴν ἀνταράκλασιν τοῦ φωτός. Τὸ θλαστικὸν τηλεσκόπιον συνίσταται ἐκ φαροειδοῦς ὕελου, εἰς τὸν φανὸν τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν τοῦ ἀπωτάτου ἀντικειμένου σχηματίζεται ἀνεστραμμένη. Ἡ εἰκὼν αὕτη παράγεται διὰ τινος μόνου φανοῦ ἢ δίοπτρου, ὁσάκις παρατηροῦμεν τὰ οὐράνια σώματα, ἀδιάφορον

ἂν αὐτὰ φαίνωνται ἀντίστροφα· ὅπως ὅμως θεωρήσωμεν ἐπίγεια ἀντικείμενα, ὧν τὴν εἰκόνα ἐπιθυμοῦμεν ὀρθίαν, δύο ἕτεροι φανοὶ ἀναγκαῖοι. Ἐὰν ἀντὶ ἀμυγκύρτου δίοπτρου θέσωμεν κοίλον δίοπτρον τῆς αὐτῆς ἐκτάσεως ὀπτικῆς, θέλωμεν καταστήσει τὸ ἀντικείμενον ὄρθιον, ἐξ ἴσου μεγεθυντικὸν καὶ μάλιστα διακεκριμένον· ἀλλ' ὁ ὕελος οὗτος ἐπιδέχεται μόνον μικρὰν ἔκτασιν ὀράσεως, οὐδέποτε δυνάμενος νὰ συντελέσῃ, ὅταν ἐπιθυμῶμεν νὰ συμπεριλάβωμεν μείζονα περιφέρειαν. Λίαν προσφνὲς ἐπομένως τυγχάνει πρὸς τὴν ἀποψιν τῶν πλανητῶν καὶ τῶν δορυφόρων τῶν, ἰδίως τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Γαλιλαίου.

Τὸ δὲ ἀντακλαστικὸν ὄργανον καὶ ὀφέλιμον ὄργανον, σύγκειται ἐκ κατόπτρων ἀντὶ ἐκ φακῶν, αὕτη δὲ ἡ ἐφεύρεσις ὀφείλεται εἰς τὸν μέγαν Νεύτωνα. Κατ' αὐτὸν ἡ ἀμυδροτης τῆς ὀράσεως διὰ τοῦ θλαστικοῦ τηλεσκοπίου προήρχετο ἐκ τῆς διαφόρου διαθλάσεως τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός· ἐντεῦθεν συμπεράνας οὗτος ὅτι ἡ θλάσις ἦτο λίαν ἄριστος ἐν ἀρχῇ, ἀντικατέστησε τὴν ἀνταράκλασιν καὶ κατέσκεύασε τηλεσκόπιον συγκείμενον ἐκ κατόπτρων. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο ἔλαβε πλείστας περαιτέρω τελειοποιήσεις, ὥστε τηλεσκόπιον ἀντακλαστικὸν εἴχουσι δακτύλων μήκους δύναται νὰ μεγεθύνῃ τὸ ἀντικείμενον τόσον, ὅσον τὸ θλαστικὸν δεκάεξ ποδῶν μήκους.

Ὁ Δάλλων ὅμως παρατηρήσας τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἡ ἀμυδροτης τοῦ ἀνω ρηθέντος τηλεσκοπίου ἀπεδιώκετο ἐκ τοῦ ἰδίου ὀφθαλμοῦ, ἐπιδιόρθωσε τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἀντικαταστήσας δίοπτρα κατασκευαζόμενα ἐκ διαφόρου ὕλης, διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν διαφόρων ὑγρῶν, ὧν αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτός διήρχοντο, πρὶν ἢ φθάσωσιν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀφθαλμοῦ. Τοῦτο ὅμως δύναται νὰ εἶναι μικροτέρας ἢ μείζονος μεγεθυντικῆς δυνάμεως, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἀποβαίνει καλλίτερον παρὰ τῶν τῆς ἀνταράκλασεως ἰδίως δι' ἐπίγεια ἀντικείμενα.

Ταῦτα ἐκλήθησαν ἀχρωμάτιστα τηλεσκόπια καὶ ἀνευ διακρίσεως νῦν προτιμῶνται παντὸς ἄλλου.

Ἐν Ζακύνθῳ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Δ. Γ. Κ.)